

Op zoek naar wormen

DOOR CO VAN DER STEEN-PIJPERS

Met een tevreden gezicht staat Joop voor de balkondeuren. 't Geeft niets of je op een bovenhuis woont. Dan kan je evengoed 's winters voor de vogels zorgen. Op het balkonhek had hij een plankje vastgemaakt. Erop liggen broodkruimels en kaaskorstjes. Geweldig, zoveel vogels als er op afkomen. Mussen natuurlijk, en merels, roodborstjes, mezen, en zelfs af en toe een boomklever. Aan de waslijn heeft Joop een snoer pinda's opgehangen. Glimlachend kijkt hij toe hoe een pimpelmeesje zich met z'n pootjes vastklemt aan een pinda en met z'n snavel op de bast hamert.

Op het voerplankje strijkt een merel neer en begint gulzig te schrokken.

„Hé zeg,” bromt Joop, „laat ook een beetje over voor de kleine vogeltjes.”

Hij kijkt naar de mees en de merel. Hij ziet niet, hoe over de balkonrand iets komt aansluipen, iets groots en donkers. Opeens suist het door de lucht. Joop geeft een gil. Te laat! Een grote, zwarte kater springt op het voerplankje en slaat een scherpe klauw in de merel. Woedend gooit Joop de deuren open. Hij vliegt het balkon op. „Akelig beest!” schreeuwt hij, „ik zàl je!” Maar de kater zoekt verschrikt een goed heenkomen op het dak.

De merel is op de grond gevallen. Joop knielt neer en neemt de vogel voorzichtig in z'n handen. Het dier trilt van angst en misschien ook wel van pijn. Een vleugel is een beetje losgescheurd en aan het kopje zit bloed.

Moeder komt de kamer binnen. „Joop,” roept ze, „wil je wel eens gauw die deuren dicht doen! Kind, 't is gewoon om te bevriezen! Wat doe je toch?”

„Die miserabele kater!” barst Joop los. „Als ik die ooit te pakken krijg is hij nog niet gelukkig. Kijk eens wat een gemene streek!”

Moeder trekt de deuren dicht. „Wat zielig,” zegt ze. „Maar 't is die kater z'n natuur. Hij kan er ook niets aan doen. Je moet het voerplankje maar zien te beveiligen. Arm vogeltje. Ik zal watten halen, dan kan je z'n kopje schoonmaken.”

„Moeder, mag ik 'm houden? Als ik heel goed voor

'm zorg, wordt ie best beter. Ik zet 'm in de oude wasmand, die gebruikt u toch niet meer.”

„Zolang hij ziek is, mag het,” zegt moeder. „Maar als hij weer vliegen kan, zal hij wel liever weer naar z'n vriendjes gaan.”

Met kranten en lappen maakt Joop een zacht bedje voor de merel. Op een schoteltje legt hij brood en stukjes aardappel. De eerste dag blijft de vogel heel stil in een hoekje zitten. Dan hipt hij voorzichtig wat rond. Maar eten doet hij niet veel. Een enkel stukje, dat Joop in z'n snavel duwt, maar niet genoeg om van te leven.

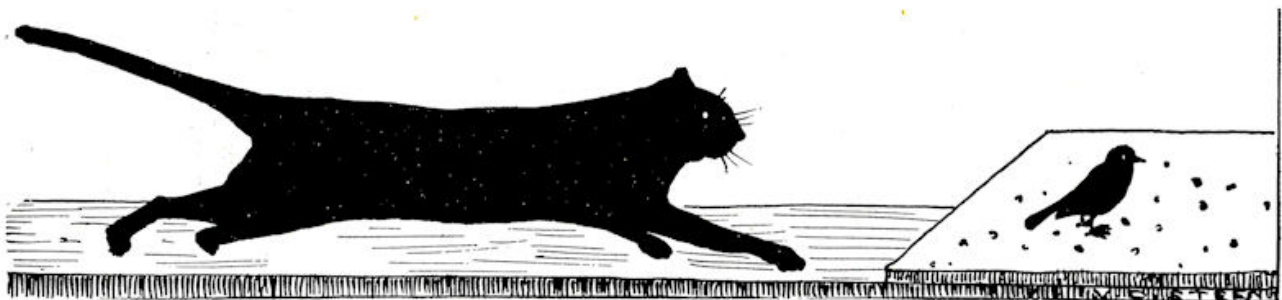
„Hij moet eigenlijk wormen hebben,” zegt vader. Dat is vlug gezegd. Maar hoe kom je op een bovenhuis aan wormen? Zelfs de benedenburen hebben geen tuin. Alleen een plaatsje met tegels.

Na schooltijd gaat Joop er op uit met een schepje en een blikken bus. Hij zàl wormen halen. Hij weet ook wel een plekje, alleen... daar mag het niet! Hij weet een beek, met een schuine graskant er langs. Daar zitten vast wel wormen. Maar er is een hekje langs en op een bordje staat: *Verboden zich op het gras te bevinden.*

En toch gaat Joop er naar toe. 't Is niet om te vernielen. 't Is voor een zieke vogel.

Hij graaft langs de waterkant en op open plekjes tussen het gras. Geen wormen. Zorgvuldig maakt hij de kuiltjes weer dicht. Moeizaam zwoegt hij verder.

Hoe doet een merel dat toch? Hij heeft het wel eens gezien. Die staat heel stil, heft z'n kopje op, net of hij luistert of er ook een worm aankomt. Dan pikt hij snel in de grond en prompt heeft hij er een. Nou, Joop hoort niet eens de roffel van een spècht, laat staan een worm, die in de grond kruipt. Na een uur zoeken heeft hij pas drie kleine wormen. Geen enkele keer kijkt hij op. Daardoor ziet hij ook niet de man in uniform, die langzaam nadert, z'n fiets aan de hand. Wild schrikt hij op als een boze stem in z'n oren klinkt: „Kan jij niet lezen?”

„Jjjawel, agent,” stottert hij.
 „Wat doe je dan op het gras? Ik weet precies wat jij daar in die bus hebt. Kom maar eens hier, ventje!”
 Een hevig verzet komt in Joop op. Nu hééft hij eindelijk drie wormen, en nu zal die agent ze afpakken! Met een zwaai wil hij de bus in de struiken gooien, dan kan hij 'm later weer gaan zoeken. Maar hij mikt verkeerd en met een plons vallen bus en wormen midden in de beek.
 De agent lacht grimmig. „Die wordt heus wel opgevist. Jij denkt misschien dat de dingen die jij zat op te graven niet veel waard zijn! Dan heb je het toch mis. Ze zijn heel kostbaar.”
 Joop schiet haast in de lach. Kostbare wormen, daar heeft ie nog nooit van gehoord.
 Onwillig stapt hij over het hekje.
 „Kom maar mee,” zegt de agent. „Ik woon hier vlak bij en ik heb wel een mooi plekje waar dieven tot nadenken kunnen komen.”
 In zichzelf mopperend sjokt Joop achter hem aan. Een poosje later zit hij in een warme keuken. De agent zet z'n pet af en doet z'n jas uit. Nu lijkt hij lang zo streng niet meer. Misschien komt het ook wel van de behaaglijke warmte. „Luister eens,” zegt hij, „ik heb niet veel zin om jou helemaal naar het politiebureau te velen. Vertel nou es eerlijk: wat zat er in die bus?”

„Wormen!” zegt Joop.
 De agent kijkt verbluft. Dan barst hij in lachen uit. „Hahaha, die is goed! Wormen! Weet je wat ik dacht? De gemeente heeft daar zeldzame bloembollen gepoot. Ik dacht dat je die aan het opgraven was. Hahaha! Wat moet je eigenlijk met wormen?”
 Joop vertelt van de gewonde merel.
 De agent schiet z'n jas weer aan. „Kom eens mee!”
 Achter het huis liggen graszoden. De agent bukt zich, tilt er een paar op, en daaronder... vier, vijf wormen. „Pak mee. Hier haal ik ze ook altijd als ik ga vissen.”
 Joop graait al. Hij denkt er niet aan dat ze vies en glibberig zijn. Hij heeft eten voor z'n merel!
 Van de agent krijgt hij een doosje. „Als je er nog meer moet hebben, kom je maar hier. 'k Vind het fijn als je voor vogels zorgt. Maar die bordjes met *verboden* er op, zetten we niet voor niets, begrepen?”
 „Ja meneer, dank u wel, meneer!”
 Blij rent Joop naar huis met z'n kostbare wormen. De merel... die schrokt of hij in een week niet gegeten heeft.
 „Nu komt het wel goed,” zegt vader. „Als hij maar wormen krijgt.”
 En die krijgt hij.
 Uit het achtertuinje van de agent.

.....

IK VOEL ME PRIMA HOOR!

Deze kleine hummel heeft schik in zijn leven, dat zie je zo! En voor de verpleegster is hij helemaal niet bang.
 Weet je waar dat dappere ventje woont? Helemaal in Birma, dat in Achter-Indië ligt. — Dit land is na de oorlog onafhankelijk geworden. Er viel daar heel wat op te knappen, vooral wat de gezondheid betreft, was het niet in orde. En met de kleuters was het al heel erg. Er zijn toen 500 consultatiebureau's opgericht en daar gaan de moeders van Birma nu geregeld heen met hun babies. Knappe verpleegsters onderzoeken de kinderen dan. Pijn doet het niet dat zie je wel aan die jonge heer op de foto.

J. P. de K.

